

A co Klub přátel reparací? Přijede nám tam německý prezident kázat o porozumění mezi národy? Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 25. května 2023

ČESKO: Generál v dočasné roli prezidenta vsedl na motorizovaného koně a odcválal směr Bavorsy. Pográtulovat si se sousedy, zahájit dny přátelství a poděkovat našim bývalým okupantům a rozbíječům republiky za to, že jsou na nás hodní a zajišťují na světě mír a pohodu a lásku. Berndt Posselt jako hlava kučeravá, svatozáří tvarovaná, byl středem pozornosti washingtonské značky PePa (jsem nedávno zahlédl na internetech, PePa je značka pro Petra Pavla). No, není nám na tom světě krásně?

„My jsme si připomínali konec druhé světové války. My víme, kdo tu válku rozpoutal, my víme, jak to tady bylo složité s našimi tehdejšími sudetskými občany. Proto já jsem teď byl velmi šokován, když jsem z úst současného prezidenta slyšel poděkování k panu Berndtu Posseltovi. To je věc, která mě naprosto šokovala. Já jsem před nějakými 27 lety podepisoval česko-německou deklaraci s panem Kohlem. A když teď někdo říká, že děkuje panu Posseltovi za přínos v česko-německých vztazích, no tak to je prostě přepisování historie, které já nemohu akceptovat,“ nechal se slyšet Václav Klaus v Partii Terezie Tománkové na CNN Prima News.

PePa najel na americký styl vládnutí. Po starobylém Pražském hradě se prohání na koloběžce, na ponižující státní návštěvy k Berndtu Posseltovi jezdí na kozím dechu, no prostě konečně máme prezidenta, za kterého se nemusíme stydět, že jo. Poděkování za dobrou náladu a do zlatova propečený Wiener Schnitzel zajel PePa předat do Sudetoněmeckého krajanského sdružení, do onoho německého klubu nostalgických vzpomínek na to, jak to Němci před osmdesáti lety skoro skouleli a skoro definitivně na tisíc let trvajících šest roků nám uhryzli pohraničí, kterému říkali a říkají Sudety, následně i se zbytkem republiky.

Václav Klaus to řekl moc pěkně. „To je věc, která mě naprosto šokovala. ... to je prostě přepisování historie, které já nemohu akceptovat.“ A má pravdu, tuneldědek jeden (vím, neuctivé, ale vycházející z historických pramenů, nemohu si pomoci). Za definitivním usmířením s Němci stojí abdikační česko-německá deklarace, která definovala urovnání ve smyslu – co jsme si, to jsme si (hlavně po nás nechtějte reparace) – jenže ono co jsme si, to jsme si, nám trochu nabourává klub nostalgiků ze sudetoněmeckého landsmanšaftu, kteří urovnávají minulostí rozjitřené rány přes jejich vidění světa i našeho pohraničí. Kdyby neexistoval landsmanšaft s potenciálem začít hledat skulinky v legislativě, princip deklarace by možná fungoval. Jenže nefunguje nám, nefunguje.

Němci si totiž na své hrudi hřejí jednoho slepýše a PePa se mu jezdí na kozím dechu klanět. Na co landsmanšaft svou podstatou odkazuje? Podívejme na komunální volby roku 1938, kde Sudetoněmecká strana získává podporu až 93 % v Čechách usazených Němců. Přičemž Sudetoněmecká strana prosazovala politiku u rakousko-německých sousedů vyklubaného raracha Hitlera. Usilovala o rozbití republiky a rozdmýchávala nenávist. Koukněte na seriál Vlák dětství a naděje s Helenou Růžickovou. To je jízda po té pravé německé povaze tehdejší doby. A na té stojí s nostalgií i Posseltův landsmanšaft.

Není to problém? A co takhle založit Spolek pro Horní Lužici? Z historického hlediska výbojů našeho tehdejšího království bychom si na Lužici mohli vzpomenout, byla naše, kořeny tam máme doposud. Jen si nedokážu ani v nejdivočejších snech představit, že by nám do takového spolku jezdil německý

prezident a ministři vysekávat pukrlátka. Hezky jeden za druhým. Na sudeťácký sjezd se vypravil náš PePa, klaněl se, vzdával hold, hned v závěsu za ním ministr pro nedostatek míst ve školách Mikuláš Bek, také pukrlátko, také sůl do rány, také uznání té jejich sudeťácké nostalgie, která kdyby jen trochu mohla, máme pohraničí zase v prachu. Tohle ale není usmiřovací politika, usmíření (definitivní usmíření) nastalo podpisem česko-německé deklarace za Klause, tohle je politika až patolízalské podřízenosti. Je vyjádřením nesebevědomé a lokajské politiky. Proč ji u nás vůbec někdo provozuje? Proč? V čí prospěch?

A co takhle založit Klub přátel reparací? Zajel by německý prezident Steinmeier na jeho sjezd se zdravicí a pochvalou, že prohlubujeme porozumění mezi národy? Vždyť je to směšné.

Generále ve výslužbě s dočasnou rolí prezidenta, to jsme to s vámi tedy vyhráli. Vy jste se snad s vládou Petra Fialy domluvili, že kudy půjdete, tudy budete kopat do toho ztrouchnivělého pařezu jménem Česká republika. Aby se na vás ale nevyvalilo celé mraveniště, které v tom pařezu žije.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz